

[Kim Behnke]

kritik af, at vi tog udgangspunkt i avisoverskrifter – der med fru Pia Gjellerups ord var løst sagtige skud – og fru Pia Gjellerup sagde, at Socialdemokratiet ikke ville bære ved til bålet, og at vi i Folketinget skulle bidrage til at mindske turbulensen.

Problemet er imidlertid, at bl.a. den nævnte forsideartikel i Dagbladet Børsen fra 7. januar med den overskrift, at ejendomspriserne dykker 20 pct., er en artikel, der bygger på et socialdemokratisk forslag om at sænke rentefradraget til 34 pct. Så det er ikke bare løst sagtige overskrifter; det er rent faktisk med udgangspunkt i Socialdemokratiets egne forslag. Altså er det Socialdemokratiet, der bærer ved til bålet.

Fru Pia Gjellerup var også meget fair og berettede om, at der var to dagsordener den 15. maj 1990, og den ene var bl.a. stillet af Socialdemokratiet. Må jeg spørge: Hvorfor fremsatte fru Pia Gjellerup ikke den dagsorden som afslutning på sit indlæg i dag?

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Man kan egentlig ikke forstå, når man lige har hørt fru Pia Gjellerups ordførertale, at det var en ordførertale for et parti med 71 mandater herinde.

Det var en ordførertale, der ingenting sagde om, hvad de vil gøre, men der var temmelig meget lyrik om, hvad statsministeren havde sagt, ganske korrekt refereret fra Folketingets forhandlinger. Men det kan da ikke være rigtigt, at så stort et parti nu deponerer alle sine politiske holdninger, alle de ting, de har gået og sagt i årenes løb, i et udvalg. Det ser man, når man skal have sparket en sag til hjørnespark herinde; så siger vi: Så skal vi have et udvalg.

Men jeg synes, det er fattigt. Jeg synes, det er dårligt, og jeg synes specielt, det er dårligt over for de parcelhusejere, som der jo er mange af i Socialdemokratiet. Jeg forlanger ikke, at fru Pia Gjellerup fremsætter et dagsordensforslag, men jeg kunne måske forlange, at fru Pia Gjellerup ville fortælle Folketinget, hvad det egentlig er, Socialdemokratiet vil. Det var der intet om i den ordførertale.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til fru Bente Juncker vil jeg sige, at det netop var et udtryk for, at jeg taler for et parti med 71 mandater. Jeg behøver ikke, hver eneste gang jeg stiller mig op på Folketingets talerstol eller en af mine partifæller gør det, fortælle, hvad vi har foreslået. Det er kendt, hvad Socialdemokratiet har foreslået, hvad vores bud på en moderne skattereform er. Det har desværre, kan jeg næsten sige, været kendt alt for længe, nemlig helt fra foråret 1989. Vi havde gerne set, at det ikke blot havde været kendt som et oplæg, men som en realitet. Det er vores bud, fru Bente Juncker, og det er vores bud, der blev fulgt op af den fælleserklæring, som vi lavede sammen, Socialdemokratiet og CD.

Det leder videre til hr. Kim Behnkes spørgsmål om, hvorfor jeg ikke fremsatte den dagsorden, som Socialdemokratiet og CD fremsatte sammen i fortsættelse af den forespørgselsdebat, der har været talt meget om og refereret fyldigt fra.

Der er to forhold, der er problematiske. Det ene er, at ægtefællehandler i den grad har vist sig at kunne florere, sådan at kapitalfremskaffelse, lånefremskaffelse, ikke mere er bundet til den nødvendige finansiering af en hushandel.

Det andet er et forslag, som vi jo i øjeblikket behandler i Folketinget, om mulighederne for en liberalisering af realkreditloven, og som også i en eller anden grad vil bevirke, at adgangen til belåning af friværdier øges. Det vil sige, at indholdet, der var teknisk fuldstændig korrekt, da vi fremsatte dagsordenen den 15. maj 1990, passede til en virkelighed, der var den gang, men ikke mere eksisterer i dag. Så skulle man i hvert fald ændre nogle ord og tage højde for de ændringer, og det synes vi ikke er nødvendigt. Vi har givet et signal, og det signal står vi ved.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Med de bemærkninger fra fru Pia Gjellerups side må jeg opfatte det sådan, at når det er Fremskridtspartiet, der stiller en så alvorlig forespørgsel som denne, så gider man ikke give sine meldinger i salen, fordi de er kendt i et eller andet skrift. Jeg har aldrig oplevet noget lignende. Det mindste, man kunne gøre, var da at sige, hvad man vil.